

אימור הרחיקה לידתה. תימה דרבי יוסי כרבי מעילא לא אכיל דרעתיא האי שטייף וברייתא לא מפרש כלל בענין אחר: ר"ש היא. תימה דר"ש דהאיח כרבנן דאבאי בפ' בתרא (לקמן סז) לשמש דארייחא ועוד קשה דהא משמע דר"ש לא אכר טבילה אלא תשמש דוקא ובפרק בתרא (סז סז) משמע דאברה לטבול וי"ל דטבילה האמוראין אכרה ולקמן (סז ד"ה גבל) נפרש בע"ה:

כשראתה מבערב. ו"ה"י כיון דר"ה"ה מבערב

אמאי מטבילין לה לב"ה בלילתא משום טבולת יום ארוך וי"ל דלא דוקא מבערב אלא כלומר בשעה אז בחצי שעה זבילה וטבולת בתחלה הלילה ורואה מיד אחר הטבילה ואם היפה צ"ה לשמש קודם טבילה הכוונה בזה:

בשבע

קמא מטבילין לה בלילתא אמור יולדת זכר היא. זה הא"י"ס"ה איש נריך אלא לב"ה לב"ה מטבילין לה כל פ' לילתא משום טבולת יום ארוך והאי שבע קמא לילתא איש כמט שבעים דימנא ללא ו' לילתא מטבולת קמא וילת חלתא שבע שמה וטבולת שמה נתי בלילתא הי"ט ו' לילתא מטבולת שמה וילת חלתא שבע שלישי וטבולת שני ושלישי בימנא איש כענין זה:

שבע קמא מטבילין אותה בלילתא אמור יולדת זכר היא (ה) בלילתא אמור יולדת זכר היא שבע שלישי מטבילין לה בימנא אמור יולדת נקבה ב"ש לשעטייהו דאמרי *טבולת יום ארוך בעי טבילה

אשה שיצתה מלאה ובאה ריקנית והביאה לפניו שלשה שבועין מהורין ועישרה שבועות אחד מטבילין אותה משמשת לאור שלשים וחמש ומטבילין אותה תשעים וחמש מטבילת דברי ב"ש וב"ה אמרים שלשים וחמש רבי יוסי בר' יהודה אמר דיה לטבילה ישחאה באחרונה בשלמא שבוע ראשון לא משמשת אמר יולדת זכר היא שבוע שני אמר יולדת נקבה היא שבוע שלישי אמר יולדת נקבה בווב היא אלא שבוע רביעי אמר דקא חויה דם תשמש דהא דם מהור הוא לאו משום דלא אוליגן בתר רובא אלא מאי לא ידענא מאי חיובתא אמר הרחיקה לידתה הך שבוע המישי דמהור הוא תשמש הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקן בסוף לידה ובחלתא נדה ועשרין וחמשי גופיה אמר תחלת נדה היא ובעיא למיחב שבעה לנדה בעשרים וחד תשמש רבי שמעון היא דאמר *אמר לעשרת כן שמא תבא לירי ספק לאוראה תשמש כשראהה בערב ומטבילין אותה תשעים וחמש מטבילת שבוע קמא מטבילין אותה בלילתא אמר יולדת זכר היא שבוע שני מטבילין אותה (ה) בלילתא אמר יולדת זכר היא שבע שלישי מטבילין לה בימנא אמר יולדת נקבה ב"ש לשעטייהו דאמרי *טבולת יום ארוך בעי טבילה

היא. וכיום שנחת לפניו ילדה ומשכי ימי לידה הך תמי שבעי: בזבז. שמא מחון י"א יום דימי זכה לידה ובלא זכר דהוה שופי מחון ללידה ובעיה שבעה נקיים לזיבתה. ואע"ג דקא תפנא י"ד נקיים הואיל ואיכא לפוקיניהו דימי לידה לא סלקא לה דוקא ימי לידה שזינה רואה כן אין עולין לה לספירת זיבתה: אלא שבוע רביעי. אי אמרין רוב נשים ולד מעליא ילדן האי ולד הוא שהי החוקה ענברה: תשמש. ואע"ג דהך שבע קא חויה שהי ראשון הוא לשבעים שבעים עליה אחד אחד טמא ואחד טהור: האי דם טהור הוא. דאכתי משכי מ' יום דוכי: לאו משום דלא אוליגן בתר רובא. ומספקין לה בלא ולד וליה לה דם טהור וקשה לרבי'ל: אימר הרחיקה לידתה. האי דלא יביעין לה ימי טהור לאו משום ספק דלאו ולד הוא אלא אימר הרי ימים רבים קודם שנחת לפניו ילדה וכלו לה ימי טהורה אבל לענין קרבן מביאה קרבן ונאכל בין קרבה ובין הרחיקה נה קרבן בלא מחמר *דקפדין ארובא: שבוע חמישי דטהור היא תשמש (אכרי). ואמאי לא משמשת עד לילי שבעי: ומשנין שבוע רביעי. שראתה בכל יום כל יומא איכא לפוקי לטוף לידה סוף ימי טהור כלומר אמור כלו ימי טהור והיום היא חלתא נדה הילכך יום כ"ה שבוע שבע רביעי מספקין לה בנחלת נדה ובעיה למינא משבוע חמישי ששה ימים להשלים שבעת ימי נדות וזביל שבעי טבולת ומשמשת שהוא אור לשלשים וחמש משנחת לפניו וילי שמיני שהוא חלתא שבע שני נמי לא משמשת שהשבע שני טמא הוא דמוקמינן לה לקמן שהיא רואה מבערב כל ימי ראייתה מכאן ואילך לא משמשת לעולם דלילתא שבע רביעי חלתא נדה היא והשני דימי זכה והרי היא זכה וטבולת שבעי שהוא טהור מספור לנקיים ואם לא שרואה מבערב הינה משמשת ליל חלתא שבע שמיית ואע"ג דיכולה לטבול ביום שבעי שמקלח היום כטולו לענין ספירה (לקמן ג) אפ"ה לא משמשת ביום דמוקמינן לה כ"ר"ש דאמר וכן לעולם י"ל בכל שבעים טמאם שלה זהו דימי זכה וריצה ו' נקיים וכל שבע טהור מספור לנקיים אבל שבע רביעיית ממ"ז אין אמה יכול לספקו ביעה שאין זכה אלא לאחר נדות והרי זו יצאה ג' שבעים שבעים והרביעי הוא דלדמה היכך בנחלת נדה הוא דלדמה לפוקי ולא בעיה למיחב כשבעו חמישי אלא ששה ימים משום ספק יום אחרון של רביעי דמספקין לה בנחלת נדה: בעשרים וחד. שהוא סוף שבע שלישי תשמש דהא אפי' קרבה לידתה לילד זכ' ביום שנחת לפניו כבר כלו ימי טומאה והיום שבעי לנקיים של ספירה וק"ל דטבולת זו חנה ביום כפ"ק דיומא (דף ג) דמקלח היום כטולו הילכך ביום כ"ה משמש: ר"ש היא דאמר. כמ"כ (פ"ה דהיינו סוף ט) אסור לעשות קן לשמש זכה ביום טבולתה: שמא תבא לירי ספק. שמא תראה לאחר תשמיש ונמלא סתמיהו כל מניינה דהא לא הוה נקיים כל שבעה ונמלא משמשת זכה: לאוראה תשמש. לילת חלתא שבע רביעיית דקמ"ד השתא שאינה רואה אלא ביום וף ע"ג דהיא שבע רביעי טמא הוא מיהו בליל חלתא נדה אכתי טהורה היא ותשמש היא וקשה לה: וכן היא נהוגה לראות בכל שבע טמא טהור: בלילתא. בכל לילה ולינה דככל לילה מספקין לה (שמא) השתא סוף שבעה ללידתה הוא ועבילה בזמנה מנוה: אימר יולדת זכר בזבז היא. ויום ראשון דשבע שני אמרין שמא *שבעת ימים קודם שנחת לפניו ילדה ושבע ראשון הוא ספירה לנקיים ולמחר ביום חלתא שבע שני הוא טבולת זיבתה וכן כל ימי שבע שני כל יומא ויומא איכא לפוקי דלמא קלת משבוע ראשון הוה בכלל ימי לידה והשתא כלין ימי הספירה אבל שבע ראשון לא טבולת ביום וף ע"ג דככל יום איכא לפוקי שמא הרחיקה לידתה והשתא כלין ימי הספירה משום דבעינן שבעת ימי הנקיים לפניו והאי דקודם לכן ספק הוה נקיים ספק לא הוה והכי מפרש לקמן ג) ויום אחרון דשבע קמא הוא בעיה טבילה משום ספקא דהשתא כלין ימי הספירה והאי (ה) ספורין לפניו ולקמן [ג] ממרזינן דטבילה חלל שבעה לא שבעה (בלילתא אמר יולדת נקבה היא. וכל לילה איכא לפוקי האידנא סוף שבעים וילי אחרון מספקין שמא ביום שנחתה לה והשתא כלין: שבוע שלישי מטבילין לה בימנא אמר יולדת נקבה בזבז היא. וכל יומא איכא לפוקי השתא כלין ימי ספירה יום ראשון דלמא ששה ימים קודם שנחת לפניו ילדה ושבעים הרי עשרים יום והיום הוה כ"ה סוף ספירה הוא ולמחר אמרי ה' ימים קודם ביאתה לידה והיום כלים ויום אחרון אימר ביום שנחתה לידה והיום כלים: בלילתא. דשבע שלישי מטבילין לה וף ע"ג דליכא לפוקי בשבעו שלישי כסוף לידת נקבה: ב"ש לשעטייהו דאמרי. בפ' אחרון (לקמן דף ע"ה) טבולת יום ארוך דהיינו יולדת שהיא טבולת יום כל ששים וששה שרי לטוף לנקיים היא טבולת ואינה וכלת בתרומה עד שיכלו ימי טהור כדכתיב (ויקרא יג) בכל קדש לא תגע וקאמרי שנחת לפניו ושבע קמא נמי איכא לפוקי שבעי אלא לא איכפת לן משום דסוף סוף הא קדש טבולת בכל לילתא: 1 נמלא: סוכ 2 גמלא טוף: שבעים.

האשה שיצאה מלאה וחזרה ריקנית. לטוף זמן מרובה ואינה יודעת אימת ילד הרינו: והביאה לפנינו. כלומר משנחת לפנינו יצאה לה שלשה שבועים טהורים מכל וכל עם יום צואה. ולא דק כולי האי דיום זה ספק טמא דשמא רחמה זו ביום קודם שנחתה לפניו ואפ"ה קרי ליה טהור דקאי אמלחן ולבטא דקמ"ד השתא שנחתה לפנינו ביום ומשנחתה לפנינו לא רחמה: ועשרה שבועים אחד טמא ואחד טהור. אחד טמא שהינה רואה בכל יום ואחד טהור שכל הימים של אחרו שבעה היו טהורין: משמשת לאור שלשים וחמש. שהוא ליל סוף שבע חמישי והוא ליל כניסת שלשים וחמש ויציאת יום ל"ד וזבז אינה משמשת. וטעמא דכולן מפרש לקמן ואמאי נקט הכי י"ג שבעים: ומטבילין אותה צ"ה טבילות. משום דטבילה בזמנה מנוה וכולהו מפרש לקמן. ומשום הכי ליה טבילות נקט י"ג שבעים ספק זמן ועבילות משון י"א שבעים ופגלא ד"ב ואידי דלרין לפגלא נקט כולה ואידי דמנא שבע טמא דהיינו י"ב מנא נמי שבע י"ג טהור והכי מפרש לקמיה: וב"ה סביר ל"ה. וטעמיהו מפרש לקמן *ומרייהו סביר להו טבילה בזמנה מנוה: באחרונה. כשספקו לגמרי ומטור דלית ליה טבילה בזמנה מנוה: בשלמא שבוע ראשון כו'. השתא מפרש חיובתא: אימר יולדת זכר היא. וכל יומא ויומא דשבע ראשון איכא לפוקי דלמא שנחתה לידה ששה אמת קודם שנחת לפניו וכל שבעת הימים האלו הוה שבעת ימי לידה: שבוע ראשון. יומא דלמא לקמן קמשיב ככלל שבע ראשון: אימר יולדת נקבה

[לקמן ג סז סכ] יומא

[דף ג] [סז]

[לקמן ג סז]

[לקמן סז]

[ג' לקמן ג]

לד

הגזות הב"ח
 (6) גמ' סוף ע"ה
 מטיבילין אופס בימנא
 אימר יולדת זכר טוב היא
 בלילתא כו' נקבה אין
 שבע שלישי כליל:
 (2) רש"י ד"ה סוף
 המשי דטהור הוא
 השמש טבילה ואמאי:

ס ז

מוסף רש"י
 ובאה ריקנית. ואינה יודעת מתי ילדה (שנמ קכ).
 שלשים וחמש. טבולת, לקמן ד' טבולת עליה טבולת זכר לו' או טבולת נקבה לשבעים וזבילה או שמה יולדת זכר בזבז וריצה חף טבולת זכה דיה לטבילה שהיא שמא תבא לירי ספק.

ביום שבעת לפורים שלה, או יולדת נקבה בזבז היפה, ומשום דלא ידעין מתי ילדה ואימתי מתי זמן טבילה דדה, מנרכין לה טבילה כל לילה וכל יום שיש לפוקי בזמן טבולתה (סז).
 (סז).
 שמה תשמש בו ביום ותרעה מל לאחר תשמיש ונמלא סתמיהו כל מניינה דהא לא הוה נקיים כל שבעה ונמלא משמשת זכה: לאוראה תשמש. לילת חלתא שבע רביעיית דקמ"ד השתא שאינה רואה אלא ביום וף ע"ג דהיא שבע רביעי טמא הוא מיהו בליל חלתא נדה אכתי טהורה היא ותשמש היא וקשה לה: וכן היא נהוגה לראות בכל שבע טמא טהור: בלילתא. בכל לילה ולינה דככל לילה מספקין לה (שמא) השתא סוף שבעה ללידתה הוא ועבילה בזמנה מנוה: אימר יולדת זכר בזבז היא. ויום ראשון דשבע שני אמרין שמא *שבעת ימים קודם שנחת לפניו ילדה ושבע ראשון הוא ספירה לנקיים ולמחר ביום חלתא שבע שני הוא טבולת זיבתה וכן כל ימי שבע שני כל יומא ויומא איכא לפוקי דלמא קלת משבוע ראשון הוה בכלל ימי לידה והשתא כלין ימי הספירה אבל שבע ראשון לא טבולת ביום וף ע"ג דככל יום איכא לפוקי שמא הרחיקה לידתה והשתא כלין ימי הספירה משום דבעינן שבעת ימי הנקיים לפניו והאי דקודם לכן ספק הוה נקיים ספק לא הוה והכי מפרש לקמן ג) ויום אחרון דשבע קמא הוא בעיה טבילה משום ספקא דהשתא כלין ימי הספירה והאי (ה) ספורין לפניו ולקמן [ג] ממרזינן דטבילה חלל שבעה לא שבעה (בלילתא אמר יולדת נקבה היא. וכל לילה איכא לפוקי האידנא סוף שבעים וילי אחרון מספקין שמא ביום שנחתה לה והשתא כלין: שבוע שלישי מטבילין לה בימנא אמר יולדת נקבה בזבז היא. וכל יומא איכא לפוקי השתא כלין ימי ספירה יום ראשון דלמא ששה ימים קודם שנחת לפניו ילדה ושבעים הרי עשרים יום והיום הוה כ"ה סוף ספירה הוא ולמחר אמרי ה' ימים קודם ביאתה לידה והיום כלים ויום אחרון אימר ביום שנחתה לידה והיום כלים: בלילתא. דשבע שלישי מטבילין לה וף ע"ג דליכא לפוקי בשבעו שלישי כסוף לידת נקבה: ב"ש לשעטייהו דאמרי. בפ' אחרון (לקמן דף ע"ה) טבולת יום ארוך דהיינו יולדת שהיא טבולת יום כל ששים וששה שרי לטוף לנקיים היא טבולת ואינה וכלת בתרומה עד שיכלו ימי טהור כדכתיב (ויקרא יג) בכל קדש לא תגע וקאמרי שנחת לפניו ושבע קמא נמי איכא לפוקי שבעי אלא לא איכפת לן משום דסוף סוף הא קדש טבולת בכל לילתא: 1 נמלא: סוכ 2 גמלא טוף: שבעים.